

QUÈ HI PUC FER?

Finalment, tornava a ser davant la seva taula. Després de passejar per la planta del departament comercial se sentia fora de perill, prop de les seves companyes d'administració.

Estava tipa de suportar aquelles mirades cada cop que topava amb algun comercial. Fins a cert punt era acceptable, però la majoria dels comercials eren com nens disfressats d'adult, sense cap sentit del respecte. Com és que no se sentien ridículs fent aquell tipus de comentaris?: –Què fas aquesta nit, preciosa?–, –Vols conèixer el meu palau, princesa?– i ximpleries d'aquesta mena. Que no se n'adonaven que era una persona com ells? Constantment es preguntava el per què de la seva actitud de pallassos sense gràcia obligats, per alguna raó estranya, a exercir el paper de seductors amb qui els passés per davant.

De vegades recordava allò que la seva amiga de recursos humans li deia: –T'agrada dur-los a terrenys relliscosos per riure-te'n en veure com rellisquen–. Però no, això no era cert. Només pretenia mostrar-se cordial i amable amb uns homes que havien d'esforçar-se a tirar endavant la seva feina. El problema era com interpretaven ells la seva amabilitat.

Mentre engegava l'ordinador i intentava desfer-se d'aquests pensaments recurrents va aparèixer, davant seu, el màxim representant dels “imprentables”:

–Hola, maca! M'han dit que has passat per la primera planta...–

–I...? – No se li va acudir res més breu. No podia amb les seves sabates punxegudes, ni amb la seva pera, ni amb el seu somriure prepotent; en definitiva, li produïa al·lèrgia.

–Doncs que he pensat que com que no m'has vist... em deus haver trobat a faltar i he pujat a saludar-te.–

Havia comès “l'errada” de somriure-li mesos enrere, quan ell es va incorporar a l'empresa. Des de llavors es feia el graciós contínuament, però a ella més que fer-li gràcia li produïa menyspreu.

–No, no t'he trobat a faltar. M'he alegrat que no hi fossis. Gràcies per la teva salutació i... si no et sap greu, he de treballar.

–D'acord noia, tranquil·la, ja marxo...– Va marxar sense fer-se l'ofès, pensant que, de fet, la tenia rendida als seus peus.

–Què hi puc fer?– pensava ella amb inquietud. Llavors es va recordar de les paraules de la seva amiga de recursos humans, “si canvies tu, canviaria el teu entorn”, i va decidir-se a actuar: –Prendré la iniciativa i el convidaré a esmorzar.

Sense que se senti menyspreat, li

explicaré amb naturalitat quin és el meu punt de vista. Ha de saber que és digne de respecte igual que jo i que puc ajudar-lo a entendre el seu error. El canvi en la meva postura canviarà també la seva...—

I ho va encertar. Al cap d'uns dies l'estratègia va donar fruit. Ell li va agrair el coratge que va

tenir per fer-li veure que, igual que ella, la majoria de les noies el trobaven patètic; i ho va fer de tot cor perquè, de mica en mica, ell mateix va promoure un canvi en el departament comercial perquè deixés de ser tal com havia estat fins aleshores.

Tots desitgem ardentment construir una vida victoriosa

Sens dubte, triomfar a la vida és un objectiu que té tothom, de manera que els manuals per ajudar-nos en aquest propòsit proliferen cada cop més. Però si ens fixem en aquelles persones que semblava que ho tenien tot en contra i que, tot i així, van construir una vida plena d'èxits i de valor, podrem descobrir quin és el seu secret, perquè en tots els casos s'han produït coincidències importants.

I és igual com sigui de diferent la persona o la situació, perquè tant és si parlem d'una persona mundialment coneguda o d'un modest professor, d'un cèlebre músic o de qualsevol altra persona.

Tots, sens dubte, tenien la confiança i la fe que podrien transcendir les seves circumstàncies difícils i dur a terme la seva tasca, la seva missió. I aquesta confiança els va dur a resistir fins al final.

La confiança, condició possible en tots els éssers humans, adquireix en l'oració una dimensió única. La convicció de vèncer alimenta la constància en l'oració, i d'aquesta oració s'obtenen la fortalesa i la saviesa necessaris per caminar en la direcció adequada que ens dugui a assolir els nostres somnis.

Davant qualsevol desafiament, sempre cal començar per l'oració! S'ha de practicar i acompanyar aquesta oració amb accions precises i concretes i continuar practicant fins que el poder de l'oració es manifesti.

Gosho

Molta gent sent parlar d'aquest Sutra i l'accepta, però quan comencen a aparèixer grans obstacles, tal com els havien dit que succeiria, n'hi ha pocs que recordin l'advertiment i que el tinguin en compte fermament. Acceptar és fàcil; continuar és difícil. Però la budeïtat consisteix a mantenir la fe. Qui creu en aquest Sutra ha d'estar preparat per enfrontar dificultats. Malgrat això, és cert que "ràpidament entrarà en el camí insuperable del buda".

-La dificultat de mantenir la fe-

Obrir-se al compàs de l'univers

Qui no té un projecte? Petit, gran, és igual. Imagina't per un moment, per exemple, que ets músic. T'estimulen aquestes ganes de compondre, de cantar, de tocar un instrument, de formar part d'un grup... però sobretot t'empeny l'esperança que pots aconseguir un objectiu: l'acció, l'acte d'executar la música que neix dintre teu.

La melodia existeix per escampar-se, cada gota de so és acollida pels sentits d'aquells que l'escolten i pot produir moltes sensacions diferents. Com més sentiment posa el músic en crear harmonia, més persones s'acosten a escoltar les seves melodies.

Ah! Però de sobte, al cor del músic s'hi ha esmunyit la inseguretat, el dubte. Aquella convicció que feia que s'esforcés al màxim ha desaparegut. La passió i l'alegria que transmetia han donat pas a la monotonia i a la queixa. No s'ha adonat que en la seva vida s'hi ha instal·lat sigil·losament una funció negativa que l'està apartant d'ell mateix, que l'està separant del seu entorn, en definitiva, que està aniquilant el seu projecte.

La unió i la coherència amb nosaltres mateixos i amb el nostre entorn és una realitat que un mateix ha de construir a cada moment i que requereix que ens posem en alerta màxima per descobrir on hi ha les esclatxes per on se'ns filtra aquesta funció que ens du a la desunió.

L'oració sense acció és paper mullat

Pensar que només amb l'oració ja ho tenim tot resolt i asseure's a esperar, és una mera il·lusió.

Si tornem a revisar aquells personatges que van remuntar grans obstacles, observarem una altra coincidència important: la perseverança, l'esforç constant fins a obtenir un resultat concret. Quantes partitures estripades, quants suspensos, quants paupèrrims contractes, en fi, quantes batalles perdudes..., però al final, la victòria! Com la vida mateixa, assaig i error, però sempre acció.

Totes aquestes persones es van comprometre amb els seus somnis i mai no van desistir, per molt difícils que haguessin estat les seves circumstàncies.

El lloc on som és l'escenari per complir la missió de cadascú

En qualsevol projecte o empresa, la clau per al desenvolupament és la determinació de la persona responsable. No es tracta d'exigir que els altres es mobilitzin, sinó de fins a quin punt un mateix està disposat a esforçar-se, sense lamentacions ni queixes, per donar pas a l'alegria que brolla, precisament, quan assumim la nostra pròpia responsabilitat.

“Els que no poden aguantar i resistir, no tenen esperança de guanyar. La victòria final és d'aquells que tenen resistència”.

Concretem el nostre projecte

Qui no reconeix un mestre com Mozart, Vivaldi, Chopin o John Lennon? La música que ells van escriure és la font de la música que sona avui. Sempre hi ha un do, re, mi, fa, sol, la, si,... que lliga al passat. El mestre en el present instrueix aquest músic en projecte i el futur depèn de la sintonia que sona avui...

Per poder realitzar un projecte entre diferents persones, sense perdre cadascuna les seves pròpies peculiaritats i característiques, és indispensable tenir una sòlida base comuna. La funció del mentor és la d'indicar-nos amb el seu exemple els valors que fan possible la realització d'aquest objectiu.

Quan assumim i fem nostre el somni del mestre tenim una sòlida base comuna, i l'exemple d'unió que comporta compartir el mateix cor que el mestre ens fa capaços de transmetre i mantenir aquest desig viu.

Els nostres cors són canviants, pot ser que qui avui ens caigui bé, demà no el puguem ni veure per qualsevol detall que no ens hagi agradat. La unió basada en els nostres sentiments també està subjecta als canvis del nostre cor i, per tant, el nostre projecte oscil·larà també al compàs d'aquest vaivé, arrossegat per les circumstàncies i pel propi sentiment personal.

Per això el nostre projecte de vida pot concretar-se quan, transcendint totes les diferències, podem unir-nos al voltant d'un objectiu tan noble que pot abraçar tota la humanitat a més dels nostres propis desitjos.